

докласти зусиль до зменшення цифрового розриву, створення та ухвалення необхідних законодавчих та нормативних актів для регулювання використання ІКТ, збільшення притоку інвестицій для автоматизації процесів, звернення уваги на комп'ютерну грамотність громадян та підготовки кваліфікованих кадрів у ІТ сфері. Вважаємо, що пріоритетними завданнями залишається удосконалення національної системи показників оцінки розвитку інформаційного суспільства; введення нових принципів розвитку інформаційного суспільства, з урахуванням формування моделей споживання і виробництва; визначення інституційного забезпечення координації діяльності державних органів з питань розвитку інформаційного суспільства; необхідність ефективної діяльності національної системи кібербезпеки.

Література

1. Про запровадження Національної системи індикаторів розвитку інформаційного суспільства: Постанова Кабінету Міністрів України від 28 листопада 2012 **р.** №1134 // Урядовий кур'єр від 19.12.2012. – №234.
2. Методика формування індикаторів розвитку інформаційного суспільства: Наказ Міністерства освіти і науки України від 6 вересня 2013 **р.** №1271 // Офіційний вісник України від 11.10.2013. – №76. – С. 520.

УДК 342.95(043.2)

Гусар О. А., к.ю.н.,
Тимошук А. В., студентка,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

ДЕТЕРМІНАЦІЯ АДМІНІСТРАТИВНО – ПРАВОВИХ РЕЖИМІВ В ІНФОРМАЦІЙНОМУ СУСПІЛЬСТВІ

Адміністративно-правові режими є своєрідною складовою і необхідною умовою життєдіяльності інформаційного суспільства, а їх забезпечення має розглядатися як невід'ємна частина управлінських функцій держави. Вони ґрунтуються на загальних принципах, методах та формах державного управління у сфері адміністративно-політичної діяльності, є одним з його основних чинників.

Інформаційний простір як продукт інформаційного суспільства, являє собою певну систему і мережу телекомунікацій, за допомогою, яких громадяни дізнаються про ведення певного адміністративно – правового режиму. Це є дуже важливим етапом і вимагає привернення до себе великого кола уваги, а також чіткої законодавчої регламентації. Необхідно зауважити, що від встановленого адміністративно - правового режиму залежить і правовий режим інформації. Так, баланс публічних інтересів у відкритості інформації, з одного боку, і прав суб'єктів на збереження

конфіденційності та захисту інтересів у інформаційному просторі – з іншого, забезпечується дією загального правового режиму інформації та її спеціальних правових режимів тільки в їх сукупності. Введення спеціального правового режиму інформації спрямоване на охорону відомостей, вільне розповсюдження яких порушує права та законні інтереси суспільства, держави.

Змістом адміністративно – правових режимів повинна бути сукупність нормативно врегульованих правил, сформованих у формі дозволів, заборон і детальних регламентів, адміністративних процедур, яких повинні дотримуватися суб'єкти публічного управління з метою найбільш ефективного забезпечення прав, свобод, законних інтересів фізичних та юридичних осіб [1, с. 129].

Варто зазначити, що вся система режимних заходів конкретизується стосовно кожного адміністративно-правового режиму за допомогою правових приписів, у яких міститься чітка регламентація порядку діяльності в режимних сферах. Встановлення правил поведінки й провадження робіт у своїй сукупності утворюють певні параметри цієї діяльності, що перешкоджають здійсненню дій на шкоду державній або суспільній безпеці (наприклад, порядок в'їзду і провадження робіт у прикордонній зоні, обліку і роботи із секретними документами та ін.).

Адміністративно – правові режими мають доволі поширену класифікацію. Якщо взяти за основу критерій «мета режимів», розподілити їх можна на три великі групи, зокрема: перша група охоплює адміністративно-правові режими щодо визначеного державного стану (надзвичайного, воєнного стану, охорони державних кордонів); друга група включає функціональні адміністративно-правові режими, які забезпечують функції управління і сфери діяльності (податковий, санітарний, екологічний тощо); третя група включає режими легалізації, які стосуються як офіційної реєстрації юридичних та фізичних осіб, так і нормативних вимог до деяких видів діяльності [2].

Достатньо важливим питанням є співвідношення та виокремлення надзвичайних адміністративно-правових режимів з решти, які умовно можна визначити як екстремальні. Вважаємо, що спільними ознаками для екстремальних адміністративно-правових режимів є: реалізація у сфері правового регулювання публічних інтересів; особливий порядок адміністративно-правового регулювання в галузі забезпечення національної безпеки держави; забезпечення ефективного функціонування публічної адміністрації; непорушність конституційних прав і свобод людини та громадянина; визначення нормативної моделі поведінки; наявність обов'язкових суб'єктів – системи органів державної виконавчої влади та виконавчих органів місцевого самоврядування, підприємств, установ, організацій та інших суб'єктів, наділених адміністративно-управлінськими функціями [2].

Надзвичайні правові режими характеризуються тим, що, по-перше, можливість їх введення пов'язана з наявністю загроз загальнодержавного рівня та має винятковий характер; по-друге, окрім законодавчого правового регулювання, мають пряме посилення на них в Конституції України; по-третє, різняться за характером правових обмежень, процедурою введення, зміни та скасування; по-четверте, передбачають наділення винятковими повноваженнями органів публічної адміністрації, з чітким окресленням їх меж у вигляді заборон [3, с. 74].

Нормативний характер адміністративно – правових режимів припускає множинність організаційних схем їх реалізації, тому відпрацювання всіх схем також повинно мати нормативний характер і проектуватися законодавцем. На даний час, функції режимів використовуються не повною мірою, свідченням цього слугує неефективність чинного законодавства. Основними причинами такого стану справ виступають недоліки фінансування і організація публічного управління [4].

Аналізуючи все, вище сказане можна зробити висновок, що адміністративно – правові режими, а саме їх реалізація на практиці тісно пов'язані із інформацією та інформаційним простором. Концепція адміністративних режимів може стати засобом вирішення цілої низки проблем, які впливають на умови життя населення в країні. Вони націлені на встановлення в суспільстві правопорядку і запровадження певних обмежень, який слугуватимуть народу на благо, а державі на процвітання. Велику увагу потрібно приділяти видам адміністративних режимів так, як деякі з них є доволі суворі і мають правове посилення із Конституції України. Конституція України закріпила гарантії свободи поширення інформації і вимоги до її обмеження відповідно до міжнародних стандартів. У Конституції України закріплено такі критерії обмежень, як правова визначеність закону, що накладає обмеження, співмірність серйозності втручання у здійснення права цілям захисту конституційних цінностей.

Література

1. Коваленко Н.В. Адміністративно-правові режими: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.07 / Н.В. Коваленко. – Запоріжжя, 2017. – 529 с.
2. Талалай Д.В. До питання про надзвичайно-правові режими в контексті забезпечення національної безпеки держави / Д.В. Талалай // Наше право – 2015. – №6. – С. 61-70.
3. Настюк В.Я. Адміністративно-правові режими в Україні: монографія / В.Я. Настюк, В.В. Белевцева. – Х.: Право, 2009. – 128 с.
4. Адабаш О.В. Поняття, сутність та ознаки адміністративно-правових режимів / О.В. Адабаш // Європейські перспективи. – 2013. – №12 – С. 36-40.